

**Neděle
08.08.
2021**

**Chilský režisér Sergio
Castro San Martín
o tom, proč nutí své
studenty chodit ven
bez mobilu**

**Jsou scenáristi jen
dělníci v montérkách?**

**Role Jiřiny Bohdalové:
hrdinky, komičky
i záporačky**

**Kam v Hradišti za
vínem i na túru**

Pozor změna!

Ty z vás, kteří se dnes chystají na představení souboru Holektiv, čeká menší změna. Místo taneční performance Kaffeeklatsch se můžete těšit na poetickou sondu do doby prvních aeroplánů s názvem Letkyně. Představení je oproti tomu původnímu o 25 minut kratší, škodní ale nebudete – zážitek vám totiž osladíme dobrou kávou!

Tým Filmovky si poradí s každým zádrhem – Filmové listy pro vás včera kvůli zradě techniky skládaly bojovnice z týmu propagace! (foto: Magdaléna Šmídová)

08.08. 12:00 Kino Hvězda Hranice odvahy

Od dneška můžete opět ovlivnit, co uvidíme od ledna 2022 v kinech – spouštíme totiž oblíbený projekt LFŠ uvádí! V něm můžete tři dny po sobě zhlédnout tři filmy a po jejich projekci je ohodnotit. Snímek, který získá nejvíc hlasů, potom AČFK pošle do české distribuce. Dnes můžete zajít na *Hranici odvahy* (2020), příběh o desetileté dívce, která se snaží v pohnutém roce 1942 dovést dvě židovské děti za hranice. Projekce dalších dvou soutěžních filmů budou následovat v pondělí a úterý.

08.08. 13:00 Foyer kina Hvězda Goran Marković: Česká škola neexistuje

Goran Marković je možná srbský režisér, umí ale plyně česky. Ti z vás, kteří v pátek

četli Filmové listy, totiž vědí, že studoval na pražské FAMU a anarchistickou atmosféru Pražského jara si, stejně jako mnoho dalších jugoslávských režisérů, zamiloval. Marković o téhle partě, která si říkala česká škola, dokonce napsal knihu *Česká škola neexistuje* a na Filmovce ji slavnostně pokřtí.

08.08. 16:00 Klub kultury 3 Jak uspořádat filmovou noc ve škole?

Pouštět ve škole film nemusí být jen výsadou suplujících učitelů. Seminář Jak uspořádat filmovou noc ve škole představí způsoby, jakými studenty pro promítání nadchnout i jak filmy vybrat. Od 18:00 pak můžete zajít do Café Colejní na setkání pořadatelů z Asociace pro filmovou a audiovizuální výchovu. Program navazuje na akce projektu CinEd.

08.08. 17:00 Palackého náměstí Olympijské okamžiky

Všichni teď žijí olympiádou, tak proč ne i my na Filmovce! Slavné i neznámé momenty, vítězství i zklamání – to všechno nabídne vernisáž výstavy *Olympijské okamžiky*, kterou připravila ČTK spolu s Českým olympijským výborem a Uherským Hradištěm. Zahájí ji oceňovaný fotoreportér ČTK Roman Vondrouš a především Ján Zachara, olympijský vítěz v boxu z roku 1952 (soutěžil současně se Zátopkovými!) a v současnosti nejstarší žijící slovenský i československý olympionik.

08.08. 19:00 Dětský/literární stan Petr Hruška o Janu Balabánovi

Letos by se existenciální spisovatel Jan Balabán dožil šedesáti let. Jasně, za umělce mluví hlavně jeho dílo, přesto je ale dobré se podívat, kým vlastně Balabán byl. Promluví o něm ten nejpovolanejší – ostravský básník Petr Hruška, který byl jeho dobrým přítelem.

Cinefilní box

Spirituální film

V rámci sekce Terra festivalis jsou letos k vidění dva spirituální filmy, *Roma* (2018) a *Naše doba* (2018), které nad obvyklé emoce dokáží v divácích vzbudit těžko uchopitelný pocit duchovního chvění. Dosahují toho specifickými prostředky spíše formálního než tematického charakteru. Jednak se totiž možná oproti očekávání vůbec nezabývají náboženstvím. Namísto toho ponoří diváka do hypnotického stavu prostřednictvím dlouhých, střihem nepřerušovaných záběrů, které osvěžují naši standardní zkušenost s vnímáním času a prostoru ve filmu. Dalším transcendentálním prostředkem je pak angažmá neherců (v případě *Naší doby* dokonce režisérovy rodiny), kteří svou někdy emotivní, jindy utlumenou (či až záměrně plochou) kreací podněcují k vnímání filmu nevšedním způsobem.

Rozhlasová soutěž

Dnešní soutěž nebude úplně filmová, zato bude zcela exkluzivní. Jeden z vás totiž vyhraje digitální rádio DAB+ od Českého rozhlasu! Otázka se proto logicky bude týkat programu v jeho staně, ve kterém si hned v pondělí můžete poslechnout podcast *Nevinnosti světa 2*. Umělec Dan Bárta v něm vypráví o cestování po celém světě. **Vyjmenejte alespoň tři země, které navštívil?** Odpovědi nám pošlete na mail filmovelisty@ifs.cz. Výhra pak bude na jednoho z vás čekát právě ve Stanu Českého rozhlasu od 9. do 11. srpna.

Více informací o vysílání v DAB+ najdete na www.dobadabova.

Ve stínu Hollywoodu i mayských pyramid

Pět režisérských Oscarů za posledních osm let. Tři amigos Alfonso Cuarón, Guillermo del Toro a Alejandro González Iñárritu dominují vrchním patřím světového filmu způsobem, který nelze ignorovat. Jejich hollywoodské hity natáčené s populárními hereckými tvářemi a štedrým rozpočtem jsou však jen vrcholem tequilou vypálené a sluncem zpražené pyramidy, která se nazývá nový mexický film.

Renesance mexické kinematografie přitom odstartovala už v 90. letech. Stačila k ní nová generace filmařů a několik festivalových úspěchů a rázem se začalo vyprávět o jiných tématech a jiným způsobem než dříve. Jak už to u podobných „nových vln“ bývá, v centru zájmu filmařů byla snaha o realismus – zachycení všední (a značně neuspokojivé) každodennosti mnohých Mexičanů, kteří se musejí vyrovnávat se sociálními rozdíly, všudypřítomnou zločinností i vlastní temperamentní náturou.

Realistické tendence je však nutné okořenit národními specifiky a i zde našťěstí měli mexičtí filmaři kam se obrátit: Tamější sur-

realistická tradice je totiž spojena se dvěma výraznými cizinci, Španělem Luisem Buñuelem a Chilanem Alejandrem Jodorowským. Politické a sociální problémy se i díky jejich odkazu dočkaly satirického, často černým humorem a násilím prosyceného uchopení, jež dokáže jak pobavit běžného diváka, tak i tomu náročnějšímu stylizovaně představit, jak život v Mexiku zhruba vypadá.

V těchto mantinelech se pohybuje i oktet mexických snímků z posledních let, který můžete vidět na letošní Filmovce. Cuarónovu osobní zpověď *Roma* (2018) není díky oscarovým úspěchům třeba představovat, zároveň se jedná o jediný vysokoprofilový titul z našeho výběru. Srovnatelným režijním velikánem, přestože hlavně v artových vodách, je Carlos Reygadas, který svou tříhodinovou vztahovou vivisekcí *Naše doba* (2018) výrazně zasáhl do řady debat o nejlepší film uplynulé dekády. O vykořenění a smíření se se ztrátou zase pojednává melancholické drama *Už tady nejsem* (2019), v němž se propletete zákoutími dospívající duše v rytmu tance cumbia.

Herecká hvězda Gael García Bernal si na Filmovku našel cestu hned ve dvou polohách, které navíc odrážejí zmíněné směřování současného mexického filmu. Jako hlavní postava v *Muzeu* (2018) nás znepokojuje neustálou nejistotou, proč se perspektivní mladík zdánlivě bezdůvodně rozhodl vykrást uměleckou galerii; podmanivost projektu přitom zajišťuje režijní mág Alonso Ruizpalacios. A naopak za kameru se Bernal postavil v sociálním dramatu *Chicuarotes* (2019) o dvou kamarádech žijících ve stínu mayských pyramid a amerického snu – což je ostatně pro mexickou kinematografii typické.

Mojmír Sedláček

Den s... Janou Novorytovou, ředitelkou štábní produkce

Během dne s ředitelkou štábní produkce Janou Novorytovou člověk mnohokrát uslyší nepřijemné slovíčko „problém“. Hlavní náplní její práce je totiž problémy řešit. Filmoví fanoušci si v souvislosti s tímto slovním spojením možná vzpomenou na pana Wolfa z *Pulp Fiction* (1994) či Viktora Čističe z *Brutální Nikity* (1990), každodenní realita Filmovky je ovšem přece jen o něco méně drsná: „Zodpovídám za provoz během festivalu, aby mohla všechna pracoviště fungovat tak, jak potřebují. To se týká hlavně zásobování a vybavování. V průběhu festivalu mám pod sebou speciální jednotku, která se nazývá dispečink – to je centrální bod, kam se volá, když se vyskytne problém.“

Snaha najít pevné body během dne tedy bývá velmi náročným úkolem: „Každý den se začíná poradou s týmem, ale průměrný den můj a mého týmu je vlastně nepopsatelný. Leckdy je vše připravené a v pohodě odsypá, když v tom se objeví problém,

který na několik hodin zaměstná šest lidí. Cílem je, aby byl dopad na diváky co nejménší, přesto se v každém ročníku stane nějaká zásadní jobovka, se kterou nepočítáme. Zpětně si ale žádnou nevybavím, tyhle stresové zážitky asi vždycky upozadím.“

Je těžké si představit, kolik práce napříč rokem Filmovka vyžaduje. „Práci pro Filmovku se začínám věnovat v lednu, od dubna narůstá a nejintenzivnější je zhruba od poloviny června až do konce festivalu. Dřív to bylo tak, že období samotného festivalu bylo náročnější než týdny před ním, ale to se zlepšuje. Dělán tuhle práci už dlouho a mám tým, který ví, co má dělat. I vedení Filmovky navíc dlouhodobě pracuje na tom, aby byly procesy ještě systematictější a produktivnější, což je hodně znát. Jak festival začne, jede samospádem.“

Nejen procesy je však člověk živ... „Vystudovala jsem teorii a dějiny divadla na Masarykově univerzitě v Brně, pak ještě současný tanec na konzervatoři Duncan centre. Povoláním jsem tanečnice, performerka; teď ale i čerstvá máma. Na Filmovce pracuju už 13 let, je to takové dlouhé manželství.“ Zdá se však, že i takový vztah má stále se do kina moc nedostanu, ale v letošním programu mě nejvíc zaujal Kurosawa. Hlavním zážitkem z Filmovky pro mě ale bývá Hradiště jako takové: místo, ze kterého je cítit, že žije folklorem.

Jsem taky z Moravy, takže mě místní atmosféra vždy zahřeje a cítím se tu jako doma. Ráda potkávám o půlnoci mladé lidi, kteří hrají na housle, zpívají a tančí folklorní tance; to mě dokáže i rozbřečet.“

Mojmír Sedláček

Sergio Castro San Martín: Filmařina je způsob, jakým se díváme na svět

Chilští umělci jsou na Filmovce vítáni a oblíbení. Po herci Alejandro Goicovi a režisérovi Alejandro Fernández Almendrasovi tentokrát přijel představit své filmy i sebe sympatický čtyřicátník Sergio Castro San Martín – režisér, fotograf a učitel filmu.

Na Filmovce jste si zašel na některé tituly ze sekce Terra festivalis. Má mexický film něco, co vám chybí v chilské kinematografii?

Má velkou sílu v tom, že dokáže přitáhnout kritické i komerční publikum. Toho bych rád dosáhl taky v Chile. Mexičané jsou velmi dobří ve vyprávění silných příběhů, o kterých je potřeba mluvit.

I chilský film je ovšem na festivalech vidět, především dramata z chilské minulosti. Tou jste se zabýval taky, v dokumentu *El Negro* (2020). Proč Chile stále řeší svá traumata a jak k tomu pomáhají filmy?

Když se u nás objeví další film o diktatuře, všichni říkají: „Zase?“ Hlavní portál chilské kinematografie Cinechile přitom udělal analýzu a zjistil, že pouhých 20 % snímků natočených za posledních 20 let se věnuje tématu diktatury. Nicméně když má premiéru nějaký takový film, lidi se ptají, proč otevírat staré rány. Každé takové dílo totiž vždycky vyvolá vlnu dalších témat s tím nezbytně spojených. Tohle všechno odráží skutečnost, že v Chile nikdy nedošlo k žádné veřejné omluvě ze strany státu za hrůzy, které se během diktatury odehrály. Proto se této role ujímá umění. Nejen film, ale všechny druhy umění se na to snaží upozorňovat, aby k nějakému narovnáání došlo.

Co vyvolal váš film *El Negro*, který sleduje osud extremisty Ricarda Palmy Salamancy, jenž se v 90. letech účastnil několika politických atentátů a dlouho se skrýval před zákonem?

El Negro mapuje hlavně období přechodu k demokracii v Chile, které jsem už osobně zažil. Je založen na knížce, kterou napsal Salamanca v roce 1997, tedy necelých deset let po pádu diktatury, a která se okamžitě stala kultovní. Mě nicméně on víc než jako politická osobnost zajímal jako člověk, který se rozhodl, že vezme spravedlnost do svých rukou. A jako muž, který na dlouhých 22 let ztratil kontakt se svou rodinou. Ten dokument jsem začal natáčet jako rekonstrukci člověka-přízraku, člověka, který zmizel. Během vzniku filmu ho pak našli ve Francii, kam jsem se za ním vydal. Byl to prostě otevřený případ, a to i soudně. Ta politická stránka do toho pak vnášela drama. Nepřímo na mě byl vyvíjen velký nátlak – například nadace Jaimeho Guzmána, což byl senátor, kterého Salamanca zavraždil, se ptala, jak je možné, že je z peněz daňových poplatníků natáčen film o teroristovi.

Kromě *El Negro* na LFŠ uvádíte i drama *Žena z bláta* (2015) a hudební portrét *Den s Tortoise* (2011). Ve všech necháváte působit obrazy na diváka tak, aby si je přebral po svém, a ve všech se chcete především dostat do duší svých protagonistů.

Souhlasím, i když jde pro mě víceméně o nevědomý proces. Obecně ve filmech raději divákům předkládám otázky než odpovědi. Tenhle přístup uplatňuju nejen při natáčení filmů, ale i když učím. Snažím se u studentů vyvolat tvůrčí proces, aby si sami vytvořili propojení mezi myšlenkou a jejím zobrazením. Co se týče vizuální stránky, hodně se na ni zaměřuju, strávím s ní spoustu času, a to především u dokumentů. U celovečer-

Kdo je Sergio Castro San Martín

Narodil se v chilském městě El Salvador v roce 1979. Po absolvování architektury vystudoval režii na Chilské filmové škole. Jeho absolventský snímek *Paseo* (2009) o cestě matky s dospívajícím synem za odcizeným otcem byl přijat na několik festivalů a na santiagském SANFIC 5 získal cenu poroty pro nejlepší chilský film. O rok později natočil celovečerní dokument *El Frío Misterio* (2010) o experimentální hudební scéně v 80. letech, který uspěl na festivalu Chile Inedit. Jeho hraný debut *Žena z bláta* (2015) měl premiéru na Berlinale. Stojí i za krimi seriálem *La Jauría* (2020) o vyšetřování únosu a znásilnění vůdkyně feministického hnutí natočeným pro Amazon Prime. Od roku 2000 pracuje i jako nezávislý fotograf.

ních filmů mě pak baví jakási dekomprese. Na začátku existuje zápletka, která může působit sevřeně, ale postupně se otevírá. I to je myslím pojící prvek všech mých filmů. *Žena z bláta* se v závěru vyváže ze vzpomínek na to, co se jí stalo. U *El Negro* se odehrává první část filmu prakticky celá v interiérech, pak se v něm prolínají záběry z pléneru. U *Dne s Tortoise* se nám nakonec povede rozklíčovat, jaké osoby stojí za hudebními hlasy.

Váš zájem o vizuální stránku jistě souvisí s tím, že jste i fotograf. Jak se tyto dvě vaše profese vzájemně prolínají a ovlivňují?

Jsou naprosto propojené, nedokážu je od sebe oddělit a opět to je u mě nevědomé.

Prostě to ve mně nějak plyne a je jedno, na čem zrovna pracuju. Rozdíl je, že práce fotografa je svobodná a osamělá, kdežto film vyžaduje velkou spolupráci. Prapůvodně jsem architekt, studoval jsem architekturu. Pravda je, že jsem se jí věnoval jen málo, tak jsem přišel k fotografii. Pak jsem si myslel, že bych byl kameraman, ale to se nějak zvrtno a skončil jsem u režie. Pro mě je vztah mezi výtvarnem a uživatelem vždycky hodně důležitý. Vycházím z vizuálního rámce, abych mohl improvizovat a dát hercům svobodu. Na natáčení rozhoduju o postavení kamery, o celé té optické stránce, ale nechci být i kameraman. Fotografie s sebou přináší velmi silný prvek očekávání. Vždycky vyžaduje dlouhý proces přípravy a instalace – je to trochu jako rybaření. K natáčení filmů mám stejný přístup. Pustíme kameru a necháme ji jet, čekáme, co se vyvine. U fikcí se přirozeně natáčejí celé sekvence. Vznikne tak spousta nepoužitých momentů, ty ale bývají důležité pro samotné herce. Proto mám zásadu nepřerušovat scény a nechat všechno plynout. To samé jsme dělali u dokumentu *El Negro*, nikdy jsme nepřerušovali započaté rozhovory. Právě to umožní, aby zpovídání po čase zapomněli na to, že tam ta kamera je.

Jak se stalo, že jste se z architekta stal režisérem? Jak se to „zvrtno“?

Nešlo o proces, spíš o nehody. Můj příběh byl vlastně jednoduchý. Na architektuře měl můj nejlepší kamarád fotografickou laboratoř a já jsem se do fotky tak zamiloval, že jsem chtěl být taky fotograf. Koupil jsem si svůj první foťák a vyrazil na tři měsíce na cestu po střední Americe. Tam mě velmi záhy přepadli, foťák mi ukradli, a tak jsem se vrátil domů, půjčil jsem si peníze od tatínka, koupil nový foťák a odjel na jih Chile se svou přítelkyní. Tam mi taky ukradli foťák, tak jsem se rozhodl, že svět asi nechce, abych byl fotografem. Protože pocházím z rodiny, ve které je film ve velké oblibě, přirozeně

Doufám, že se rozvineme hlavně ve fikci, protože dokumenty už dokážeme dělat velmi dobře.

jsem k němu inklinoval i já. Už za studia architektury jsem připravoval cykly filmů zaměřených na architekturu. Vlastně ani nevím, kde potom co přeskočilo. Jedna věc je totiž mít rád filmy a druhá chtít je dělat. Já jsem ale najednou věděl, že je dělat chci, a došlo mi, že to nejde jen tak a že je nemůžu dělat sám. Proto jsem se zapsal na

univerzitu, na které studoval třeba Sebastián Lelio, vítěz Oscara za film *Fantastická žena* (2017). Na školu jsem ještě nastoupil s myšlenkou, že chci být kameraman. Jenže škola měla kreativní seminář, takovou soutěž nápadů na krátké filmy, a ten, kdo vyhrál, si

Obecně ve filmech raději divákům předkládám otázky než odpovědi. Tenhle přístup uplatňuju nejen při natáčení filmů, ale i když učím.

to zároveň i natočil. A protože jsem tam šel až poté, co jsem vystudoval architekturu, byl jsem tam nejstarší. Moje životní zkušenost se v těch námětech odrážela, takže jsem často ty soutěže vyhrával a neustále aktivně natáčel. Tím jsem se seznámil s filmovým prostředím a došel k tomu, že režie je dobrý nápad.

Teď film i učíte na různých univerzitách. Kolik z umění se dá podle vás naučit?

Učit někoho film je strašně těžké. Co můžeme naučit nové generace? Způsob, jakým by se na film mohly dívat, jakým by mohly číst knížky nebo poslouchat hudbu. Jako nejsilnější problém vnímám, že dnešní generace studentů je naprosto přesycená obrazy. Všechno, co by mohli vytvořit, je předem potlačené pocitem, že už to tady bylo, že ten obraz už existuje. Můj základní úkol je dostat jim tuhle myšlenku z hlavy. Vysvětlit jim, že nemusí nutně spojovat svůj nápad s jedním konkrétním obrazem, který

mají už nějak přednastavený v hlavě. Zlomit tohle paradigma a posunout je někam dál ale bývá hodně obtížné. Také se je snažím odnaučit nedočkavosti v tom smyslu, že teď chtějí natočit tenhle film pro tenhle festival, aby ho vidělo tolik a tolik lidí. Snažím se jim vysvětlit, že filmařina je poslání, že to je způsob, jakým se díváme na svět a že filmař je filmařem, i když zrovna netočí. Vždycky jim doporučuju jednoduché cvičení – aby šli ven a nevzali si s sebou mobil. To je pro dvacetileté studenty strašný požadavek. Ať jdou ven a pozorují – třeba lidi v metru. Pak ať se pokusí vystavět ve svých hlavách příběh a rozproudit v sobě vnitřní imaginaci. Potom nebudou tolik závislí jenom na konkrétním obraze. Teď jsem nově na jedné škole, která je velmi dobře zajištěná a bývá docela silně zastoupená na světových festivalech a na které otevřeli nový studijní obor. Se studenty jsem v něm od samého začátku, projdu s nimi všechny fáze filmového řemesla. To je myslím úplně nejlepší přístup k učení filmu.

To zní, že budoucnost chilského filmu vypadá nadějně.

Doufám, že tomu tak bude a že se rozvineme hlavně ve fikci, protože dokumenty už dokážeme dělat velmi dobře.

Iva Přivřelová

	čas time	místo place	název title	sekcce section	lektor/host lecturer/guest	délka length	země country	rok year	English friendly	věk age
●	08:00	Slovácké divadlo	Děrsu Uzala	Hi	úvod: Luboš Ptáček	141	Japonsko, SSSR	1975	✓	
●	08:00	Reduta 1	Francouzova milenka	C	úvod: Jan Jendřejek	124	Velká Británie	1981	✓	15+
●	09:00	Kino Hvězda	Služebníci	C	úvod: Jaroslav Sedláček	88	Česká republika, Irsko, Rumunsko, Slovensko	2020		15+
●	10:00	Sportovní hala	Bébia, à mon seul désir	S	úvod: Kamila Dolotina	118	Gruzie	2021	✓	
●	10:00	Reduta 2: VR Cinema	Galaxie imaginace: 360° VR filmy 1 + interaktivní VR	S		30			✓	
	10:00	Dětský/literární stan	Free Cinema uvádí: Filmový plakát	DP		120				
	10:00	Stan ČT	Nové online-only pořady České televize	PCT	host: Josef Zukal, Eva Pjajčíková, Dorota Vašíčková	60				
	10:00	Respekt stan	Labyrint 2030 – Jak se mladí Češi postavili čelem k řešení aktuálních výzev v rozvojových zemích	OP	host: Pavel Ruzyak, Lukáš Bejček, Adam Táborský, Kateřina Velišková	90				
●	10:30	Klub kultury 1	Obsluhoval jsem anglického krále	Ho	host: Martin Huba	120	Česká republika, Slovensko	2006		
●	11:00	Slovácké divadlo	Fantomas II: Juve kontra Fantomas	Hi		54	Francie	1913	✓	
●	11:00	Reduta 1	Kat	PS	úvod: Jiří Forejt	87	Španělsko, Itálie	1963		
●	11:00	Reduta 2: VR Cinema	Galaxie imaginace: 360° VR filmy 2 + interaktivní VR	S		30			✓	
	11:30	Klub kultury 2	Filmový expresionismus a jeho tradice	OP	host: Radomír D. Kokeš	90				
●	11:30	Kino Mír	Den s Tortoise	Ho	host: Sergio Castro San Martín	62	Chile, USA	2011	✓	
	12:00	Respekt stan	Ven z deprese: Tmání aneb cesta prvního českého animovaného VR filmu	OP	host: Ondřej Moravec	90				
	12:00	Stan ČT	Stejně tak ten Dubček se snaží chodit po tom světě...	PCT	host: Daniel Růžička	60				
●	12:00	Kino Hvězda	Hranice odvahy	A	úvod: Jan Jílek, Silvie Suchnová	96	Norsko	2020		
●	12:30	Slovácké divadlo	Sedm samurajů	Hi	úvod: Luboš Ptáček	207	Japonsko	1954	✓	15+
●	13:00	Reduta 2: VR Cinema	Galaxie imaginace: 360° VR filmy 2 + interaktivní VR	S		30			✓	
	13:00	Foyer kina Hvězda	Goran Marković: Česká škola neexistuje (křest českého vydání knihy)	DP		30				
●	13:30	Sportovní hala	Provinční herci	Hi	úvod: Dobrochna Dabertová	104	Polsko	1978		
●	14:00	Klub kultury 1	Roma	S	úvod: Vít Schmarc	135	Mexiko	2018	✓	15+
●	14:00	Reduta 2: VR Cinema	Galaxie imaginace: 360° VR filmy 1 + interaktivní VR	S		30			✓	
	14:00	Dětský/literární stan	Divadlo Letadlo: Průzkumníci v Africe	DP		50				
	14:00	Reduta	Robin Golán: Ecce Homo	DP	host: Robin Golán	30				
	14:00	Klub kultury 2	CinEd: Jak dostat film do školních lavic a je zde místo pro Kata?	OP	host: Ivana Lipovská	90				
	14:00	Stan ČT	Poslední závod	PCT	host: Tomáš Hodan, Martina Knoblochová, Jaroslav Sedláček	60				
	14:00	Respekt stan	Girls in Film před kamerou	PR	host: Elizaveta Maximová, Martina Babišová, Julie Žáčková	90				
●	14:30	Reduta 1	Oroslan	S	host: Miha Černec	72	Slovinsko, Česká republika, Slovensko	2019		
●	15:00	Kino Mír	Studentský blok	C	host: David Semler	85		2020		
●	15:00	Reduta 2: VR Cinema	Galaxie imaginace: 360° VR filmy 2 + interaktivní VR	S		30			✓	
	15:30	Dětský/literární stan	Letokruhy	DP		120				
●	15:30	Kino Hvězda	Od jitra do půlnoci (hudba: Ai Fen)	Hi	úvod: Radomír D. Kokeš, Viktor Palák	73	Německo	1920	✓	
●	16:00	Reduta 2: VR Cinema	Galaxie imaginace: 360° VR filmy 1 + interaktivní VR	S		30			✓	
	16:00	Respekt stan	Lekce filmu podle Jana Vlčka	OP	host: Jan Vlček	90				
	16:00	Stan ČT	Naháči, pankáči, vlasáči a další. Štět „normality“ a „nenormality“ v období pozdního socialismu	PCT	host: Jakub Hošek, Jakub Adamus	60				
	16:00	Klub kultury 3	Jak uspořádat filmovou noc ve škole?	OP	host: Pavel Bednařík, Ivana Lipovská	90				
	16:30	Klub kultury 2	Jak se ve virtuální realitě rekonstruuje cesta do vesmíru?	OP	host: Maria Courtialová	90			✓	
●	16:30	Sportovní hala	Malířka a zloděj	A	úvod: Iva Hejlíčková	102	Norsko	2020	✓	15+
●	17:00	Reduta 2: VR Cinema	Galaxie imaginace: 360° VR filmy 2 + interaktivní VR	S		30			✓	
	17:00	Palackého náměstí	Olympijské okamžiky	DP	host: Radka Marková, Roman Vondrouš	30				
●	17:00	Slovácké divadlo	Co se vlastně stalo s Baby Jane?	Hi	úvod: Michael Málek	132	USA	1962	✓	

Program

Neděle 08.08.

	čas time	místo place	název title	sekc e	lektor/host lecturer/guest	délka length	země country	rok year	English friendly	věk age
●	17:30	Klub kultury 1	Počátek	S	úvod: Kamila Dolotina	125	Gruzie, Francie	2020	✓	18+
	17:45	Dětský/literární stan	Sedmkrásy II: Scénické čtení z nedokončeného scénáře Věry Chytilové a Ester Krumbachové	DP		60				
	18:00	Stan ČT	Ochránce	PCT	host: Tomáš Mašín, Matěj Podzimek, Michal Reitler	60				
●	18:00	Reduta 1	Poldark (série 1, epizoda 1)	S	úvod: Klára Feikusová, Jana Jedličková, Ondřej Kazík	60	Velká Británie	2015	✓	
	18:00	Respekt stan	Živé natáčení podcastu týdeníku Respekt	PR	host: Jan H. Vítvar, Hana Ričicová	90				
●	18:30	Kino Mír	Žiletky	C	úvod: Iva Hejlíčková	108	ČR, Francie	1993		
●	19:00	Kino Hvězda	Vražda Ing. Čerta	Ho	úvod: Jaroslav Sedláček	72	Československo	1970		
	19:00	Dětský/literární stan	Petr Hruška o Janu Balabánovi	DP		60				
●	20:00	Stan ČT	Objednaná vražda	PCT		48	Československo	1980		
●	20:00	Slovácké divadlo	Krvavý trůn	Hi	úvod: Luboš Ptáček	110	Japonsko	1957	✓	15+
	20:15	Dětský/literární stan	Žena filmového kritika	DP		45				
	20:30	Kolejní nádvoří	Holektiv: Letkyně	DP		35				
●	20:30	Sportovní hala	Králové videa	C	host: Petr Svoboda	82	ČR, Slovensko	2020		
●	20:50	Stan ČT	Ztracený manžel a zastřelený výhybkář	PCT		38	Československo	1980		
	21:00	Reduta 1	Jiří Bárta, Terezie Fialová: Dvořákovy skladby pro violoncello a klavír	DP		60				
●	21:00	Klub kultury 1	Muzeum	S	úvod: Vít Schmarc	128	Mexiko	2018	✓	15+
●	22:00	Letní kino Smetanovy sady	Hvězda zvaná Pelyněk	L		84	Československo	1964		
●	22:30	Kino Hvězda	Zabij to a opuť město	S	úvod: Petr Vlček	88	Polsko	2019	✓	15+
●	23:00	Letní kino Kolejní nádvoří	Šarlatán	C		118	ČR, Irsko, Polsko, Slovensko	2020	✓	
●	23:30	Slovácké divadlo	Gambler	C	úvod: Jan Jendřejek	111	USA	1974	✓	15+
	23:30	Klub Mír	DJs Husha & Wawakal (Bassta Fidlí Crew / UH)	DP		300				
●	23:59	Klub kultury 1	Noční tíseň	Hi	úvod: Maciej Gil	100	Polsko	1980		
●	23:59	Sportovní hala	Ultra Force 3: Pod policejní ochranou	S	úvod: Jiří Flígl	91	Hong Kong	1989	✓	15+
●	23:59	Letní kino Smetanovy sady	Bílá paní	L		91	Československo	1965		

07

Program

Pondělí 09.08.

●	08:00	Reduta 1	V sobotu večer, v neděli ráno	C	úvod: Jan Jendřejek	89	Velká Británie	1960	✓	
●	08:30	Slovácké divadlo	Rašómon	Hi	úvod: Luboš Ptáček	89	Japonsko	1950	✓	
●	09:00	Kino Hvězda	Únor	S	úvod: Kamila Dolotina	125	Bulharsko, Francie	2020	✓	
	09:30	Klub kultury 2	Inspirativní přístupy k filmové a audiovizuální výchově	IP	host: František Topinka, Martina Voráčková, Pavla Šnajdarová, Jan Kroutil, Lukáš Novotný, Jan Kroutil (Aeroškola)	120				
	10:00	Respekt stan	Od VHS kazet ke streamingu a zase zpět	OP	host: Jindřiška Bláhová, Jiří Flígl, Antonín Tesař	90				
●	10:00	Sportovní hala	Akumulátor 1	C	úvod: Aleš Říman	102	Česká republika	1993	✓	
●	10:00	Reduta 2: VR Cinema	Galaxie imaginace: 360° VR filmy 1 + interaktivní VR	S		30			✓	
	10:00	Dětský/literární stan	Free Cinema uvádí: Malí fotografové	DP		120				
●	10:30	Slovácké divadlo	Fantomas III: Mrtvý, který zabíjí	Hi	úvod: Radomír D. Kokeš	90	Francie	1913	✓	
●	10:30	Klub kultury 1	25 let nevinny	S	úvod: Maciej Gil	116	Polsko	2020	✓	15+
●	11:00	Reduta 1	El Negro	Ho	host: Sergio Castro San Martín	90	Chile, Francie	2020		
●	11:00	Reduta 2: VR Cinema	Galaxie imaginace: 360° VR filmy 2 + interaktivní VR	S		30			✓	
	11:30	Stan ČRo	Poslech rozhlasových her a podcastů s Českým rozhlasem I	PCR		210				
●	11:30	Kino Mír	FAMU History: Hanák + Havetta	C	úvod: Jan Jendřejek	105	Československo			
	12:00	Klub kultury 2	Film morálního neklidu jako element nezávislé kultury lidového Polska	OP	host: Dobrochna Dabertová	90				
●	12:00	Kino Hvězda	Epilog lásky	A	úvod: Jan Jílek, Silvie Suchnová	89	Velká Británie	2020	✓	

Všecký program včetně odborného je veden v českém jazyce, případně tlumočen, projekce doprovází české titulky.

Kokeš, Feuillade a (filmové) seriály

„Žijeme v době páté vlny filmových seriálů. Kinematografie po stoce let dospěla ke svému dramatickému počátku,“ uvedl svou přednášku nazvanou „Louis Feuillade kontra filmové seriály“ filmový historik a teoretik Radomír D. Kokeš. V následujících devadesáti minutách odhalil mimo jiné kořeny dnes tak populárních filmových sérií o superhrdinech.

Datují se do počátku 10. let minulého století, kdy ještě neexistovaly celovečerní filmy, a kina plnila komponovaná pásma krátkometrážních snímků. Mezi nimi mohli tehdejší publikum zhlédnout dokument, krátké melodrama nebo právě jednu epizodu seriálu, který se rychle ukázal být efektivním nástrojem, jak zajistit, že se diváci do kina vrátí.

První seriály začaly vznikat ve Spojených státech amerických, na rozdíl od těch francouzských však nikdy nezískaly status prestižní umělecké produkce. Kokeš tento rozdíl vysvětlil odlišnou literární tradicí dotyčných zemí – Francouzi byli na formát seriálu zvyklí, neboť na pokračování vycházely v tisku romány slavných realistů 19. století (jako byl třeba Honoré de Balzac).

Vysoký kulturní status francouzských seriálů pak potvrzovala účast slavných režisérů raných dob kinematografie. Mezi ty nejplodnější patřil autor filmového *Fantomase* (1913–1914) a umělecký ředitel studia Gaumont Louis Feuillade. Výjimečný byl jednak žánrovou paletou, kterou obsáhl – věnoval se komediím, historickým filmům i snímkům „naturalistickým“, ze současnosti –, jednak jejich celkovým počtem, které za život stihl napsat a zrežirovat. Podle Kokeše jich bylo mezi pěti až osmi stovkami!

Za jejich mimořádným množstvím stála Feuilladova metodičnost a preciznost. Výsledkem dlouhého zkoušení byla perfektní sešranost herců, která umožnila snímat jejich pohyb po scéně v dlouhých záběrech bez střihových zásahů. Feuilladova originální poetika si již v době svého vzniku získala i přízeň intelektuálů a avantgardistů. Sám Feuillade sice vystupoval jako anti-intelektuál tvořící pro radost masového diváka, přesto byl podle Kokeše velkým umělcem, který si každým svým dílem kladl nové umělecké výzvy.

Jan Bergl

Když píšete scénář, musíte přemýšlet v pravěkém kódu

Oba vystudovali scenáristiku, oba jsou autory několika knih. Přesto se Veronika Bendová s Markem Šindelkou na debatě v Dětském/literárním stanu shodli na tom, že jsou si tyto disciplíny vzdálenější, než by se mohlo zdát.

Šindelka skládal před studiem na FAMU básně, Bendová si zase psala knihy do šuplíku. Když se však pokusili tyto své záliby přetavit studiem scenáristiky na profesi, zjistili, že dosavadní zkušenost jim nepomáhá – spíš naopak. „Musel jsem se naučit myslet úplně jinak. Zjistil jsem, že nemůžu použít nic, co jsem dosud uměl,“ začíná debatu dvojnásobný držitel Magnésie Litery za prouza a autor knihy *Únava materiálu* Marek Šindelka. „Scénáře nemají s literaturou nic společného,“ myslí si.

Psaní knih je podle autorů totiž daleko svobodnější – začínou tvořit, dávají postavám prostor žít vlastním životem a s větším počtem napsaných znaků také větší hloubku. Díky tomu až třeba v polovině knihy zjistí, kam jejich příběh směřuje a jaký může být jeho konec. „Jako když slepíte pět cihel, a nevíte, jestli z toho bude letiště, nebo obchod. Plyne to lineárně a až od poloviny se to uceluje,“ líčí Veronika Bendová, autorka knihy *Vytěžený kraj* nominované na Magnésii Literu. „Nevýhodou však je, že vás nikdo včas neupozorní, že to, co píšete, je debilita,“ dodává.

Psaní scénářů oproti tomu označují za inženýrskou práci a „strašnou dřinu“. „Když chcete psát scénář, musíte mít už v první chvíli všechno podstatné pohromadě – co chcete říct i jak to skončí. Až pak to obestavujete,“ vysvětluje Bendová. Líší se i styl psaní. „Když píšete scénář, musíte přemýšlet v pravěkém kódu, protože můžete používat jen vizuální jazyk a jít po povrchu,“ líčí Šindelka, mimo jiné spoluautor scénáře k filmu *Zpráva o záchraně mrtvého* (2021), který bude mít brzy premiéru.

Výsledek pak často scenáristé na rozdíl od knihy ani neovlivní, protože do procesu vstupuje nejen dramaturg a režisér, ale svůj přínos vkládá také střihač, zvukař či osvětlovač. „U scénáře mám pocit, že člověk jde v montérkách do rachoty – máte dojem, že na to někdo jde nahodit fasádu, a nikdy nevíte, co z toho bude. U filmu pořád všichni trnou, jestli to zapadne, nebo to nedopadne,“ uzavírá Šindelka.

Jana Václavíková

O neviditelnosti dramaturgů

Co vlastně dělá dramaturg? Málokdo, včetně samotných dramaturgů (vím, o čem mluvím!), dokáže jasně odpovědět. Skoupá je v tomhle případě třeba i Wikipedie: „Dramaturg je tvůrčí pracovník zabývající se přípravnou uměleckou činností zvanou dramaturgie.“ Aha! Na zapeklitou otázku se snažili včera v Klubu kultury odpovědět i ti nejlepší z nejlepších – dramaturgové a režiséři Jan Gogola ml., Lucie Králová a Tereza Bernátková.

Všichni se shodli, že pro dramaturga je typická směsice často protichůdných rolí, společným jmenovatelem je ale neviditelnost. „Být dramaturgem prostě znamená plnit si své sny, aniž by byl u toho vidět,“ vykopává diskuzi Bernátková. „Neviditelnost dramaturga je zdůrazněna tím, že je to jediná funkce, bez které by mohl klidně film vzniknout,“ dodává trochu hořce Gogola s tím, že dramaturgové nejsou ani na plakátech. Přesto je tato role ale rozhodně důležitá. „Dramaturgie je něco jako mentální projekce neviditelného filmu, který vlastně ještě neexistuje,“ vysvětluje Gogola. „Vaším úkolem je zpřítomnit to, co není vidět.“

Dramaturga tak chápe jako projektor, jehož úkolem je napojit se na autora a promítat jeho i své vize. „Umožňuje vidět, s jakými problémy se potýkají jiní autoři, což dost pomáhá zvládat vlastní krize,“ vysvětluje Králová. „Na dramaturgii mi přijde důležité, že vyžaduje určitý typ důvěry – ostatní kolegové vám totiž ukazují místa, se kterými si neví rady.“ Dramaturg je tak mediátorem vztahů, který absorbuje tlaky instituce a vytváří svobodný prostor, ve kterém se všichni domluví. Vztah dramaturga s tvůrci pak nelze definovat jako konkurenční, ale jako vztah důvěry a oponentury. I když... „Některé dramaturgy můžeme chápat jako spoluhráče na hřišti a některé jako trenéry, kteří stojí u lavičky a křičí na hráče, že hrají špatně,“ dodává Bernátková. Některé dramaturgové se tak podle ní spíš snaží jen vyplňovat tabulky. „Hodně prostě záleží na tom, jakou má dramaturg vlastní filozofii,“ myslí si Králová. „Dramaturg prostě musí být parťák, musí ale taky umět být nepříjemný a říct, že je film k ničemu,“ shrnuje Gogola.

Tak co, už je vám to všechno jasnější?

Tereza Fousek Krobová

Filmy jsou umění!

Mezinárodní program filmové výchovy CinEd znovu přijíždí na Filmovku, aby ukázal, jak kreativně pracovat s filmovou výchovou na školách. Jiří Forejt ze vzdělávací organizace Free Cinema, která je národním partnerem AČFK pro rozvíjení aktivit CinEdu v Česku, vysvětluje, jak se vybírají filmy nebo jestli děti baví černobílé snímky z 60. let.

Dokážete v pár větách popsat, co CinEd dělá?

CinEd je evropská platforma vytvářející katalog filmů, kterým se, podobně jako to bylo v minulosti v Projektu 100, zajišťují hromadnou cestou práva. Zároveň jsou titulkově a jazykově upraveny pro všechny země, které jsou do projektu zapojeny. Hlavní devízou projektu ale je, že poskytuje návody, jak s filmy pracovat, a tutoring pro učitele, aby si metodiku osvojovali.

Jak výběr filmů probíhá?

Zapojených zemí je 11 a každá přijde se svými nominacemi. O těch se pak baví celé konsorcium. Smyslem projektu je nabídnout

dětem a studentům určitou pestrost a ukázat jim, že kinematografie není pouze tou pomyslnou špičkou ledovce, která o sobě dává vědět nejhlasitěji. Snažíme se studenty navádět na větší hloubku – do ponorné řeky kinematografie, jak by řekl Martin Čihák, protože pro mnoho mladých lidí za hranicemi komerčního filmu nic není. V katalogu jsou filmy napříč státy, dekádami, barevné i černobílé, němé i zvukové, krátké a celovečerní – je na učitelích, dramaturgovi, jak tuto pestrost vytěžit.

Jak vypadají metodické materiály pro učitele?

Jsou dost zevrubné, pedagog je samozřejmě nemusí vytěžit celé – může volit segmenty, které zapadají do jeho záměru. Záleží také, jestli s filmem bude pracovat měsíc nebo během dvou učebních hodin. CinEd nabízí skutečně značnou flexibilitu ve všech svých aspektech. Učitelům se v materiálech představí kontext doby a autora i návodné analýzy záběru nebo scény, důraz se klade i na praktické aktivity. Na webu cined.eu je navíc prostor mladého diváka, který umožňuje interaktivní práci studentů/diváků skrze naše rozhraní.

Můžou se hlásit jen učitelé?

Můžou se zapojovat i středoškoláci, kteří chtějí sami založit filmový klub, kinaři nebo organizátoři různých kulturních projektů. Nesmí ale film používat ke komerčním účelům, takže je tam limitované vstupné, a navíc by film měl být doplněn nějakým úvodem, který vychází z metodiky.

Co letos CinEd na Filmovku připravil?

Je to projekce legendárního španělského filmu *Kat* (1963) s lektorským úvodem, potom industry program s názvem Jak dostat film do školních lavic? A je zde místo pro KATA?, což je návodný seminář, jak s CinEdem pracovat. Připravili jsme taky tvůrčí dílnu pro malé děti, která se bude věnovat raným filmům a tvorbě bratří Lumièreů.

Jakou máte za ta léta, co projekt děláte, zpětnou vazbu?

V Praze jsme v rámci jednoho projektového týdne měli projekci černobílého italského filmu *Místo* (1961). Jedna třináctiletá dívka potom prohlásila, že do té doby netušila, že může být film taky umění. A to je přesně ono.

Tereza Fousek Krobová

Role Jiřiny Bohdalové

Všichni už víme, že Jiřina Bohdalová letos nakonec nepřijede. Výroční cenu AČFK, kterou si měla převzít, ale přesto dostane, a to konkrétně „za živost, autenticitu a přesvědčivost neuvěřitelně pestré galerie žen, které během své dlouhé kariéry ztvárnila na filmovém plátně, televizní obrazovce i divadelních prknech.“ Schopnost zahrát naprosto kohokoli je pro ni totiž naprosto typická. Bohdalová letos oslavila 90 let a v její filmografii na ČSFD scrollujete neuvěřitelných 11 sekund. Vždyť svůj první film *Pižla a Žižla na cestách* (1937) natočila v pouhých šesti letech! Přesto jsme se pokusili sestavit typologii jejích filmových postav. Taková snaha je samozřejmě předem marná – každý má, i vzhledem ke svému věku a postojům, svoji vlastní „Bohdalku“.

Královna vážných rolí. Občas se zapomíná na to, že Bohdalová je kromě desítek rolí prostých, hádavých i naivních žen taky dramatická herečka. A zatraceně dobrá! Vrcholem je samozřejmě *Ucho* (1970), které pro ni bylo z mnoha důvodů přelomové, hned však následuje méně známý film *Hvězda zvaná Pelyněk* (1964) o skutečných událostech první světové války. Kromě obou snímků, které můžete vidět na Filmovce, ale musíme zmínit také *Fany* (1995), za kterou si odnesla Českého lva.

Komička. Dobře, tady to bude těžší – není prostě možné tu heterogenost rolí postihnout. Všechny ale spojuje schopnost absolutního herectví, ochota nebrat se vážně, a zároveň nekarikovat. Na Filmovce můžete vidět kultovní *Světáky* (1969), ale též bizarní politickou satiru *Bílá paní* (1965). Pak už můžeme jen sypat další typy: „*Pane, vy jste vdova!*“ (1970), *Taková normální rodinka* (1971), *Chalupáři* (1975), ale taky všechna ta *Televariety*, *Silvestry*, scénky s Vladimírem Dvořákem...

Silná hrdinka. Tenhle typ stojí rozkročen mezi oběma předchozími kategoriemi, musíme ho ale zmínit zvlášť. Bohdalová ztvárňuje často silné, emancipované hrdinky, navíc ve filmech či seriálech s mnoha (byť latentně) feministickými motivy. V čele stojí přímočará *Vražda Ing. Čerta* (1970), na kterou si dnes můžete zajít do kina Hvězda. Vypráví příběh single ženy, která se šokovaně ocitne tvář v tvář pitoreskním aspektům patriarchy. O údělu ženy ve světě mužů i dvojím metru ostatně vypráví také *Dáma na kolejkách* (1966), přestože vyznění je nakonec tragicky smířlivé.

Záporáčka. Ano, i takové role je možné najít. Hned vás určitě napadne *Nesmrtelná teta* (1993), jako záporná se dá ale samozřejmě vnímat i vězenkyně ze seriálu *Přítelkyně z domu smutku* (1992). Obě polohy, abstraktní pohádkové zlo i nečernobílá lidská zba-

bělost a křiváctví, přitom stojí v protikladu, který Bohdalová dokáže překonat.

BONUS: Babička pro každého. Píšeme o různých rolích, ale prostě nemůžeme nezmínit dabing. Zásadní je samozřejmě Rákosníček, Křemílek a Vochoomůrka, Chobotnice, Formeláci, Malá čarodějnice... A pozor – co *Pohádky ovčích babičky* (1966)?

Tenhle seznam prostě nikdy nekončí.

Tereza Fousek Krobová

Pěšky za historií, přírodou i vínem

Pokud už máte plné zuby šlapání na kole, obujte si pevné boty a projděte si krásy Uherského Hradiště a přilehlého okolí po svých. Záruka kvalitních výhledů je sto-procentní.

Začněte třeba v centru festivalového dění – ve Smetanových sadech. Severovýchodně odtud se nachází šedesátihektarový areál Parku Rochus. Vydat se tu můžete po naučném okruhu s devíti zastávkami, které vám přiblíží přírodní i historickou významnost zdejší krajiny. Dozvíte se třeba, který vzácný motýl tu nedá entomologům spát nebo že se tady před více než 30 000 lety proháněli po svazích lovci mamutů.

Do historie – i když novodobější – vás přenesí i skanzen Rochus. Na chvíli se v něm ocitnete na konci 19. století a poznáte tradiční kulturu a obyčej kraje pěkně zblízka. V úterý během Filmovky se ve skanzenu uskuteční také literárně-folklorní program Babské rady.

Odkud že vlastně vzal areál své jméno? Pokřtěný je po francouzském světcí Rochovi, patronu nemocných, který konal zázraky během morové rány. Kaple sv. Rocha, ke které dorazíte na cestě přírodním parkem, byla vystavěna právě jako připomínka moru, který postihl Uherské Hradiště v roce 1680. Ještě než zamíříte zpátky, udělejte si odbočku na rozhlednu Rovnina. Výšlap 125 schodů vás odmění výhledem na Chřiby a Buchlov. Při zpáteční cestě do centra města pak jistě oceníte košť vína, který si můžete domluvit v jednom z historických vinných sklepů ve Vinohradské ulici. Ten nejstarší je skoro 300 let starý. Tak košťujte a nasávejte slováckou atmosféru. Na zdraví!

Kateřina Ježková, ČTK

Světový Mír

Pokud byste hledali vůbec první kino v Hradišti, v Míru jste na správné adrese. Přístavba Slováckého muzea podle návrhu architekta Bohuslava Fuchse totiž vznikla už v roce 1936, ačkoli kino v ní funguje teprve od června 1954. Neznamená to ale, že do té doby obyvatelé města znali filmy jen z vyprávění. Jako občasný promítací sál sloužila třeba sokolovna.

Na začátku 90. let majitelé kino přebudovali na klub, aby prostory mohli využívat

také k pořádání koncertů či alternativních divadelních představení. Vytvořili zázemí pro účinkující, zajistili stavební úpravy kvůli akustice a samotné vybavení klubu obohatili o hudební a světelnou aparaturu. Mír v sobě ale zároveň nezapře ducha Slovácka – typické lidové motivy se dají po krátkém zkoumání najít ve skle na portálu. Povodně roku 1997 zasáhly Mír stejně jako všechna ostatní kina ve městě. Možná si vybavíte fotografii, která obletěla svět – byl na ní pes Guvernér v zatopených ulicích Hradiště. Asi ale nevíte, že jeho majitelem byl Richard Tesař, který spolu s Petrem Tománkem o chod jednoho z nejlepších multižánrových klubů v tuzemsku už desítky let pečuje.

Mír si od té doby mohly prohlédnout mnohé světové kapely a všechny do něj zavítaly zásluhou bývalého produkčního Vítězslava Chromka. Hrály tu třeba Destruction, Napalm Death, System of A Down nebo Agnostic Front. Hradiště se tehdy na plakátech jejich turné vyjímalo vedle Madridu, Berlína či Vídně. Z českomoravských kapel v klubu vystoupily téměř všechny. Ačkoliv zlatá éra klubu z devadesátých let je pryč, Mír stále zůstává oblíbeným místem pro setkávání. Filmy se zde promítají spíše sporadicky v rámci různých akcí nebo právě na Letní filmové škole.

Letos se tu můžete těšit na projekci dokumentu *Den s Tortoise* (2011), film *Zdeňka Tyce Žiletky* (1993), anarchistickou komedii *Morgan, případ zralý k léčení* (1966), existenciální snímek *Fénix* (2014) a řadu dalších. V klubu Mír v rámci doprovodného programu vystoupí DJs Husha & Wawakal z Bassta Fidli Crew. Odehrávat se tu bude i program Radia Wave: Vystoupí Valsorai Koxoy & Brigitte Noir, DJ Kewu s Londýňanem Steadym a o zakončení se ve středu postará duo DJs z Brna Zuzana Fuksová a Marie Butula.

Žaneta Levíčková, ČTK

Révo, révo požehnaná

Cesta utíká líp, když víte, na co se těšit. A pokud jste milovníkem vín, tak se v Uherském Hradišti budete těšit z každé zastávky. V podniku La Brusla, který najdete hned vedle aquaparku, se můžete posilnit ještě před výletem. Při vstupu do restaurace vás navíc určitě zasáhne přívál teplého vzduchu. Pizzu tady totiž vytahují ze zděné pece přímo před vámi.

Po procházce areálem Rochus běžte do Sklepů Mařatice ve Vinohradské ulici zakusit, jak chutná slovácký život. Projděte po sedmero sklepních schodech hříchů i ctností a vstupte do Rotundy apoštolů – a tam vzdejte hold vínu jakožto úplně prvnímu zázraku, který Ježíš vykonal. Te-

Přístup do Infobanky ČTK

Přístup do Infobanky ČTK

Jméno: LFS

Heslo: 47.filmovka

Platnost přístupu:

06. 08.–12. 08. 2021

kutá réva se zde zkrátka uctívá; takže buďte pokorní. Svatý Urban, patron vinařů, se snad už postará o to, aby byl váš vinařský zážitek co nejpříjemnější.

Na cestě Vinohradskou ulicí narazíte i na restauraci a vinný sklep U Dvořáků. Pokud odoláte vábení chladného sklípku, můžete si sednout do zahrádky. Především masožravci tu budou ve svém živlu, vyberou si však i vegetariáni.

A pokud se zrovna nacházíte v centru města, nejlepší alternativou Vinohradské je prostě Moja vinotéka. Otevřela teprve vloni, ale kvůli epidemiologické situaci musela dlouhou dobu fungovat jen jako obchod. Teď už jsou ale její dveře otevřené dokořán a vy se tu můžete těšit z dobrého vína buď na zahrádce, nebo mezi zdmi nádherně zdobenými ornamenty v souladu s folklorní tradicí. Věřte, že po jediné návštěvě to bude už i Vaša vinotéka.

Kateřina Ježková, ČTK

Poslechněte si Četkast s Jánem Zacharou, nejstarším československým olympionikem!

Nadčasové zážitky na čerstvém vzduchu

Hvězdné nebe nade mnou, sdílený zážitek ve mně. Letní kina jsou nejen tradiční součástí Filmovky a oblíbeným zastavením na cestách mezi pivními stánky, ale i fenoménem s více než staletou historií. Uvolněnější atmosféra oproti návštěvě normálního kina vyzývá diváky ke svobodě pohybu, zaměření pozornosti na vybrané pasáže filmu i neformální diskuzi s obdobně potulnými filmovými fandami. Co letní kino ztrácí na imerzi, to získává na autenticitě prožitku. Už název prvního tuzemského letňáku, který se objevil v roce 1919 v Praze, evokuje dálky i pohodovou atmosféru. Kino Benátky během 20. let svou rozlohou dominovalo

pražským projekčním místům. Československo šlo s dobou, tehdy se totiž rozmáhala letní kina po celé Evropě i v zámoří. Často vznikla přeměnou divadelního jeviště na střešních terasách, čímž se tyto vznikající letňáky řadí k trochu pochybné, leč zábavné kategorii zážitkových kin. Formáty jako 4DX simulují spoustu smyslových podnětů, ovšem v letním kině pod širým nebem není umělé nic. Vánek, déšť, ševelení stromů či měkká tráva pod nohama; prostě kombinace přírody a umění v nejčistší podobě. Tak vypadají ideální podmínky pro vychutnání nadčasové zábavy, jakou letos na Filmovce představují třeba *Bílá paní* (1965) nebo *Světáci* (1969). Obecně pak v letňáčích slaví největší úspěchy zástupci odlehčených žánrů či prověřené klasiky; o to výrazněji však mohou příznivce avantgardních zážitků

potěšit neprvoplánové volby jako existenciální *Fénix* (2014), komorní *Chyby* (2021) či trdný *Kat nepočká* (1971).

V minulých dekádách se popularita letních kin snižovala – důstojné vybavení na domácí promítání je totiž dostupnější než kdy dřív. Pandemie však během loňského roku opět přitáhla k letňákům nemalou pozornost, neboť se společně s autokiny jednalo o jednu z mála cest, jak se k audiovizuálním pokladům na velkém plátně dostat. Zájem o tyto alternativy ukázal, že filmoví fanoušci i v 21. století, kdy není problém sledovat rozmáchlé historické eposy na mobilu během cesty do práce, docení obklopení velkým plátnem a posílení emocí i myšlenek se stejně nalaďenými dušemi. A o tom přece kultura je.

Mojmír Sedláček

11

Filmové listy pro vás připravili: Tereza Fousek Krobková (šéfredaktorka), Mojmír Sedláček (zástupce šéfredaktorky), Jan Bergl, Iva Přivřelová (redaktorka a redaktorka), Jana Václavíková (korektorka), Markéta Steinert (grafika), Jiří Fogl (sazba), Agentura NP (tisk).

Pořadatel		Hlavní partner		Finanční podpora				Partner projektu						
				Partner		Oficiální cider		Oficiální dodavatel vína		Oficiální partner komunikace				
				Oficiální dopravce		Oficiální partner techniky		Oficiální vůz						
Generální mediální partner		Hlavní mediální partneři												
Regionální mediální partneři				Mediální partneři										
Spolupráce														

08.08. 12:30
Slovácké divadlo
Sedm samurajů

Klasika Akiry Kurosawy bývá zmiňována jako předobraz *Sedmi statečných* (1960), kteří jsou v západním světě přece jen známější. Epické samurajské drama je však především soběstačným dílem, jež diváka přenesne do občanskou válkou zmítaného Japonska 16. století. Oproti americkému remaku je kladen větší důraz na rozporuplný vztah mezi vesničany a samuraji. Třídní příslušnost a téměř až pohrdání „těmi druhými“ je natolik silný motiv, že ani není potřeba výrazného záporáka z řad banditů. Slavný Toširó Mifune navíc exceluje v úloze pochybného polosamuraje, který jinak uhlazenému týmu dodává potřebnou dynamiku.

Doporučuje: **Mojmír Sedláček**

08.08. 13:30
Sportovní hala
Provinciální herci

Každý z nás si už nejspíš někdy položil otázky, k čemu je umění či jaká je jeho pozice ve společnosti. Stejně otázky si pochopitelně kladou i samotní umělci a odpovědi na ně hledají cestou jim nejbližší – prostřednictvím umění. Agnieszka Hollandová se ve svém celovečerním debutu zaměřila na jeden divadelní ansámbl v Polsku 70. let. Východí otázky ještě rozšířila o další proměnné (kolektivní umění a možnost jeho realizace v rámci totalitního státu), aby zjistila odvěkou pravdu: celý soubor je jen tak silný jako jeho nejslabší člen. Typický film morálního nekľidu s atypicky vyostřeným finále.

Doporučuje: **Jan Bergl**

08.08. 15:30
Kino Hvězda
Od jitra do půlnoci

Na dějiny filmu historici dlouho nahlíželi prostřednictvím kánonu klasických děl a jejich tvůrců, geniálních solitérů. Změna nastala po druhé světové válce s rozmachem archivnictví a filmových festivalů, na kterých se začaly znovu objevovat rané snímky dlouho považované za ztracené – jako expresionistický snímek *Od jitra do půlnoci* (1920), nalezený roku 1959 v Japonsku. A třeba oproti „zklasičtělému“ *Kabinetu doktora Caligariho* (1920) dokáže výrazně překvapit, neboť expresionismus adaptoval z výtvarného hlediska radikálnějším způsobem. Film doprovází temná popová elektronika hudebnice Ai Fen.

Doporučuje: **Jan Bergl**

08.08. 16:30
Sportovní hala
Malířka a zloděj

Díky Letní filmové škole máte každý rok možnost vybrat do české distribuce jeden film a letošek není výjimkou. Loňský vítěz však vzhledem k pandemickému zdržením do kin dorazí až 7. října, a tak si ho v Hradčích můžete užít v předpremiéře. Divácký oblíbenec sleduje neobyčejné přátelství mezi českou malířkou a problematičtým Norem, který z galerie ukradl dva její obrazy. Barbora Kysilková však zloděje svého díla neodsoudila jako ztracený případ, který patří do vězení. Začala ho malovat a poznávat. Norský dokument, který loni získal cenu na Sundance, díky tomu inspirativně ukazuje sílu a cenu empatie.

Doporučuje: **Iva Přivřelová**

08.08. 20:30
Sportovní hala
Králové videa

Vzpomínáte na *King Skate* (2018), který jsme na Filmovce promítali předloni? Fandovský projekt *Králové videa* (2020) je podobně dynamicky sestříhaným dílem, jež chce spíše pobavit nežli vyčerpávajícím způsobem informovat. Tým kolem režiséra Lukáše Bulavy a dramaturga Petra Svobody (který se naší projekce i zúčastní) se ponořil hluboko do VHSkových vod a našel poklady v podobě jednohlasného dabingu především z 80. let. Svižný dokument je přeplněn vtipnými i obskurními ukázkami tehdejších překladů a nabízí tak ojedinělý pohled pod pokličku alternativní filmové scény v předrevolučním Československu.

Doporučuje: **Mojmír Sedláček**

08.08. 22:30
Kino Hvězda
Zabij to a opusť město

Vítěz letošních polských národních cen Orel, vítěz festivalu polských filmů v Gdyni, vítěz Anifilmu, zvláštní cena poroty v Annecy, premiéra na Berlinale... Známy polský animátor Mariusz Wilczyński svůj celovečerní debut připravoval 11 let, a jak naznačuje výčet jeho úspěchů, výsledek stojí za to. V této noční surrealistické fantazii defilují Wilczyńského přátelé, rodiče, mluvící zvířata i komiksoví hrdinové. Pro šedesátiletého filmového samouka možná ale ještě víc než ovace znamená to, že se díky své originální animované koláži představ, vzpomínek a snů dokázal vyrovnat se ztrátou svých blízkých a posunout dál. Prostě to zabil a opustil město.

Doporučuje: **Iva Přivřelová**